

Sygnatura akt II AKa 31/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2015 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Stanisław Rączkowski (spr)

Sędziowie: SSA Cezariusz Baćkowski

SSA Bogusław Tocicki

Protokolant: Anna Turek

przy udziale prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Urszuli Piwowarczyk - Strugały

po rozpoznaniu w dniach 27 lutego 2015r. i 23 czerwca 2015 r.

sprawy **S. P. (1)**

o odszkodowanie za niesłuszne pozbawienie wolności

na skutek apelacji wniesionej przez wnioskodawcę

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 17 listopada 2014 r. sygn. akt III Ko 234/14

I. uchyla zaskarżony wyrok wobec S. P. (1) i na podstawie art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. postępowanie w sprawie umarza.

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. O. G. 152,52 złotych wraz z VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

III. stwierdza, że wydatki związane z postępowaniem odwoławczym ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W dniu 5 lutego 2014 r. w Sądzie Okręgowym we Wrocławiu S. P. (1) złożył wniosek o zadośćuczynienie w kwocie 45 000 złotych z powodu „bezprawnego pozbawienia wolności w okresie od 27 kwietnia do 9 maja 2007 roku oraz bezzasadnego zastosowania tymczasowego aresztowania od 5 lipca do 4 września 2007 roku”. Takie też stanowisko wnioskodawca podtrzymał na rozprawie(k. 56v.)

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z dnia 17 listopada 2014 r. o sygn. akt III Ko 234/14 oddalił wniosek S. P. (1) o odszkodowanie i zadośćuczynienie. Kosztami postępowania sąd obciążył Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pełnomocnik wnioskodawcy. Zaskarżył powyższy wyrok w całości. Zarzucił :

1. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na nieprawidłowym przyjęciu, że pozbawienie wolności wnioskodawcy w okresie od 27 kwietnia 2007 r. tj. po uchyleniu stosowania wobec jego osoby tymczasowego aresztowania w sprawie PR w O. sygn. akt Ds. 2271/06/S do dnia 9 maja 2007 r. bez jakiegokolwiek podstawy prawnej, zostało

niejako konwalidowane poprzez wydanie przez SR dla Wrocławia Fabrycznej sygn. akt XII K 740/04 postanowienia ustalającego początek kary 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem z dnia 29 marca 2006 r. na dzień 17 sierpnia 2006 r. i skierowanie tego orzeczenia do wykonania właśnie dopiero 9 maja 2007 r.,

2. obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 7 k.p.k., które miało wpływ na treść orzeczenia, a polegające na tym, że Sąd orzekający wydając zaskarżony wyrok ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy dowolnie z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a w szczególności polegający na tym, że uznał okres pozbawienia wolności wnioskodawcy w dniach od 27 kwietnia 2007 r. do 9 maja 2007 r. za legalny i

prawidłowo udokumentowany stosownymi orzeczeniami wydanymi przed pozbawieniem wnioskodawcy wolności w rzeczonym okresie,

3. obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 424 k.p.k. polegającą na pominięciu rozważań i należytych uzasadnieniu stanowiska sądu w sprawie odmowy przyznania zadośćuczynienia za okres od 27 kwietnia 2007 r. do 9 maja 2007 r., mimo że w tym zakresie materiał dowodowy był bardzo obszerny, a wskazuje wprost, że wnioskodawca pozbawiony był wolności bez jakiegokolwiek podstawy prawnej

Stawiając powyższe zarzuty pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji. A nadto złożył wniosek o zasądzenie na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego, gdyż został ustanowiony pełnomocnikiem z urzędu.

Wnioskodawca przedstawił również swoje stanowisko w piśmie zatytułowanym „apelacja”. Zarzucił, że ;

1. wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia –Fabrycznej o sygn. akt XII K 1020/03 nie mógł być podstawą do osadzenia oskarżonego w Areszcie Śledczym po 11 września 2006 r., gdyż utracił prawomocność wobec przywrócenia oskarżonemu terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku,

2. Sąd Okręgowy nie odniósł się do okoliczności wynikającej z pisma Dyrektora Aresztu Śledczego(k. 55), że w okresie od 30 kwietnia 2007 r. do 9 maja 2007 r. oskarżony odbywał karę z wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej o sygn. akt XII 1020/03, tj. na mocy uchylonego wyroku,

3. Sąd pierwszej instancji błędnie ustalił datę prawomocności wyroku o sygn. akt XII K 740/04, wyrok został wprowadzony do wykonania 9 maja 2007 r., na poczet wymierzonej kary zaliczono okres pozbawienia wolności od 17 sierpnia 2006 r. do 5 lipca 2007 r., fakt wprowadzenia wyroku do wykonania w dniu 9 maja 2007 r. powoduje, że poza okresem wykonalności wyroku pozostaje okres od 27 kwietnia 2007 r. do 9 maja 2007 r.

4. nie został pouczony przez sąd w sprawie III Ko 231/08 o przysługujących mu uprawnieniach,

5. wskazał również na obrazę art. 40§1 pkt 5 w zw. z art. 42§1i art. 47§2k.p.k., gdyż w sprawie XII K 740/04 orzekał sędzia Maciej Skórniak oraz oskarżał prokurator Tomasz Fedyk. Obaj wymienieni uczestniczyli w rozprawie o rozpoznanie wniosku o odszkodowanie i zadośćuczynienie.

Sąd Apelacyjny zważył:

Niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów Sąd Apelacyjny zauważa, że S. P. (1) 8 września 2008 r. w Sądzie Okręgowym we Wrocławiu złożył identyczny wniosek jak w ocenianej sprawie. Sprawa została zarejestrowana pod sygn. III K 231/08. Wyrokiem z dnia 27 stycznia 2009 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu żądanie wnioskodawcy oddalił. Wskazany wyrok dostrzegł sąd pierwszej instancji w ocenianej sprawie. Nie odwołał się do res iudicata(art. 17 §1 pkt 7). Analiza akt III Ko 231/08 dowiodła, że postępowanie w sprawie III Ko 231/08 nie zostało prawomocnie zakończone.

W dniu wydania wyroku – 27 stycznia 2009 r. – S. P. złożył wniosek o doręczenie mu odpisu wyroku wraz z uzasadnieniem. Wnioskodawca otrzymał wyrok z uzasadnieniem 17 lutego 2009 r. Złożył osobistą apelację, która

wpłynęła do Sądu Okręgowego we Wrocławiu 9 marca 2009 r. Zarządzeniem z dnia 10 marca 2009 r. wnioskodawca został wezwany do uzupełnienia apelacji poprzez sporządzenie i podpisanie apelacji przez adwokata. Zarządzenie skutecznie doręczono wnioskodawcy 15 kwietnia 2009 r. W odpowiedzi na wezwanie sądu wnioskodawca złożył wniosek o wyznaczenie mu pełnomocnika z urzędu. Postanowieniem z dnia 7 maja 2009 r. sąd nie uwzględnił wniosku o wyznaczenie S. P. (1) pełnomocnika z urzędu. Odpis postanowienia doręczono wnioskodawcy 22 maja 2009 r. Na tym zostały zakończone czynności Sądu Okręgowego we Wrocławiu. A więc w istocie sąd nie odniósł się do apelacji wnioskodawcy. Zaistniała więc sytuacja, w której postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby wcześniej wszczęte toczy się (art. 17 §1 pkt 7 k.p.k.).

W sprawie III Ko 231/08 wystąpiło tak zwane zagadnienie prawomocności formalnej orzeczenia. Orzeczenie uzyskuje przymiot prawomocności formalnej z chwilą wydania, gdy ustawa uznaje je za niezaskarżalne, a jeśli przysługuje od niego środek odwoławczy - z bezskutecznym upływem terminu zaskarżenia. Zaskarżenie nieprawomocnego orzeczenia(jak w sprawie III Ko 231/08) wymagało uruchomienia procedury przewidzianej w art. 429 § 1 k.p.k., i dopiero doprowadzenie jej do końca stworzyło sytuację, w której nie było możliwe kontynuowanie postępowania w ocenianej sprawie.

A zatem zaskarżone orzeczenie w sprawie III Ko 231/08 stawało się prawomocne nie wcześniej, niż z dniem uprawomocnienia się zarządzenia o odmowie przyjęcia apelacji wnioskodawcy lub postanowienia o pozostawieniu jej bez rozpoznania.

Zarządzeniem z dnia 4 marca 2015 r. Przewodnicząca III Wydziału Karnego Sądu Okręgowego we Wrocławiu odmówiła przyjęcia środka odwoławczego złożonego przez S. P. (1). Wskazane zarządzenie, po rozpoznaniu zażalenia S. P. (1), Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy postanowieniem z dnia 1 kwietnia 2015 r. oceniając, że apelacja została złożona po terminie. Tak więc z dniem 1 kwietnia 2015 r. stał się prawomocny wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 27 stycznia 2009 r. w sprawie o sygn. akt III Ko 231/08 (k. 83 akt III Ko 231/08). Taki stan prawny rodzi powagę rzeczy osądzonej(art. 439 pkt 8 k.p.k.) skutkującą uchyleniem zaskarżonego wyroku i umorzeniem postępowania w ocenianej sprawie w postępowaniu odwoławczym.

Poza powyższą oceną sąd odwoławczy uznaje także za zasadne odniesienie się do zarzutów postawionych w apelacji. Z treści uzasadnienia Sądu Okręgowego wynika, że podstawą rozstrzygnięcia jest ustalenie, iż „Żądanie wnioskodawcy złożone w dniu 5 lutego 2014 r. jest roszczeniem przedawnionym w rozumieniu art. 555 k.p.k.”.

Kodeks postępowania karnego w art. 555 wskazuje, że „ Roszczenia przewidziane w niniejszym rozdziale przedawniają się po upływie roku od daty uprawomocnienia się orzeczenia dającego podstawę do odszkodowania i zadośćuczynienia, w wypadku tymczasowego aresztowania - od daty uprawomocnienia się orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie, w razie zaś zatrzymania - od daty zwolnienia”. A zatem w odniesieniu do odszkodowania i zadośćuczynienia istnieje roczny termin przedawnienia. Jest to termin, który nie może być przywrócony, gdyż przepisy nie przewidują takiej możliwości.

Z treści wniosku S. P. (1) wynika, że swoje roszczenia odnosi do wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z dnia 28 czerwca 2006 r. w sprawie o sygn. akt XII K 1020/03. Ten wyrok został uchylony a sprawa została przekazana do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji. W ponownym postępowaniu sprawa została zarejestrowana pod sygn. XII K 223/07. Wydany w tej sprawie wyrok uprawomocnił się 17 czerwca 2009 r.

Wskazano już wyżej, iż wniosek o zadośćuczynienie został złożony 5 lutego 2014 r. A więc nastąpiło przedawnienie. Zarzut przedawnienia został podniesiony przez prokuratora/ k. 147v./.

Sąd pierwszej instancji bardzo szczegółowo odniósł się do instytucji przedawnienia. Trafnie ocenił, że podniesiony przez prokuratora zarzut przedawnienia nie jest sprzeczny z zasadami współżycia społecznego. Słuszne jest stwierdzenie sądu, iż także wnioskodawca nie wykazał, aby zarzut przedawnienia był sprzeczny z zasadami współżycia społecznego. Analiza akt jednoznacznie prowadzi do wniosku, że niedotrzymanie rocznego terminu leżało wyłącznie po stronie wnioskodawcy. Był on zawiadomiony o terminie rozprawy apelacyjnej. W tym czasie przebywał na

wolności(k. 1025). Korzystał z pomocy obrońcy. Nie było żadnych przeszkód aby zapoznał się z treścią prawomocnego wyroku. Mógł to uczynić osobiście, gdyż jako strona ma wgląd do akt sądowych w swojej sprawie, bądź też mógł złożyć wniosek o doręczenie mu odpisu prawomocnego wyroku wraz z uzasadnieniem. Wnioskodawca nie wykazał jakichkolwiek obiektywnych okoliczności, które nie pozwoliły mu złożyć wniosek w terminie. Sąd Apelacyjny aprobuje poglądy wyrażane konsekwentnie w orzecznictwie, że konstytucyjny charakter prawa do odszkodowania za niezgodne z prawem pozbawienie wolności (art. 41 ust. 5 Konstytucji RP) nie zwalnia uprawnionych z powinności respektowania przepisów regulujących sposób realizacji tego prawa, począwszy od terminowego dochodzenia roszczeń/ por. wyrok SA w Krakowie z 28.05.2013 r. o sygn. akt II AKa 93/13, KZS 2013/6/90/.

A zatem podniesienie przez prokuratora rocznego terminu przedawnienia i ustalenie przez sąd (poprzez pryzmat art. 5 k.c.), że upływu terminu nie usprawiedliwiają żadne wyjątkowe okoliczności, powoduje oddalenie wniosku o zadośćuczynienie z uwagi na wystąpienie ujemnej przesłanki procesowej (art. 17§1 pkt 6 k.p.k.). Terminy określone w art. 555 k.p.k. są terminami przedawnienia, do których należy stosować przepisy art. 117 i nast. k.c.. Zgodnie z powyższym, cywilnoprawny charakter roszczenia może wyłącznie prowadzić do oddalenia żądania odszkodowania. Upływ terminu może wywołać jedynie skutek o charakterze materialnoprawnym i w razie skuteczności podniesienia tego zarzutu przedawnienia do oddalenia żądania odszkodowania/ por. postanowienie SN z 7 listopada 2001 r., sygn. akt III KKN 137/01, LEX nr 51608 /.

Apelacja pełnomocnika wnioskodawcy nie zauważa problemu przedawnienia. Do tej kwestii odniósł się wnioskodawca w swym piśmie zatytułowanym „apelacja”, podnosząc, że „nie został pouczone przez sąd w sprawie III Ko 231/08 o przysługujących mu uprawnieniach”. Lektura akt III Ko 231/08 Sądu Okręgowego we Wrocławiu nie potwierdza zasadności twierdzenia wnioskodawcy. Z treści protokołu - k. 39 - tych akt wynika, że S. P. (1) osobiście uczestniczył w rozprawie. Został pouczone o treści art. 552k.p.k. i art. 555k.p.k. Pouczono go także o sposobie i terminie zaskarżenia wyroku w sprawie III Ko 231/08. Z przysługujących mu uprawnień korzystał.

Obie apelacje zarzuciły sądowi pierwszej instancji, że nie odniósł się do okresu pozbawienia wnioskodawcy wolności od 27 kwietnia 2007 r. do 9 maja 2007 r.

W wypadku stwierdzenia przedawnienia do dochodzenia roszczeń z art. 552§1 i 4 k.p.k. brak podstaw do oceny czy miało miejsce niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie lub zatrzymanie oraz ustalanie wysokości szkody. W apelacji postawiono jednakże zarzuty dotyczące bezprawności pozbawienia wnioskodawcy wolności. Stąd też czyniąc zadość wymogom art. 457§3k.p.k. sąd odwoławczy odniósł się także do tej kwestii.

Z analizy akt wynika, że w dniu 5 lutego 2014 r. do Sądu Okręgowego we Wrocławiu wpłynął wniosek S. P. (1) o zadośćuczynienie z powodu bezprawnego pozbawienia wolności w okresie od 27 kwietnia 2007 r. do 9 maja 2007 r. oraz w okresie od 5 lipca 2007 r. do 4 września 2007 r.

Podstawę zgłoszonego przez S. P. (1) wniosku stanowi art. 552§1 i 4k.p.k. Zgodnie z tym przepisem odszkodowanie i zadośćuczynienie przysługuje w wypadku niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania lub zatrzymania. Aby domagać się odszkodowania oraz zadośćuczynienia najpierw trzeba wykazać, iż miało miejsce niewątpliwie niesłuszne pozbawienie wolności.

Wskazano już wyżej, że zgodnie z art. 552§4k.p.k. odszkodowanie i zadośćuczynienie przysługuje w wypadku niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania lub zatrzymania. Przepisy kodeksu postępowania karnego nie definiują pojęcia „ niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania lub zatrzymania”. Tym zagadnieniem zajął się Sąd Najwyższy dokonując wykładni tych pojęć, w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 15 września 1999 r.- I KZP 27/99, OSNKW 1999/11-12/72. W myśl tej uchwały” za niewątpliwie niesłuszne, w zasadzie, uznać należy każde tymczasowe aresztowanie oskarżonego (podejrzanego), który ostatecznie (prawomocnie) został: uniewinniony, umorzono w stosunku do niego postępowanie, także warunkowo, sąd odstąpił od wymierzenia kary, nastąpiło skazanie na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, wymierzona została tylko kara nie związana z pozbawieniem wolności lub środek karny, a także, gdy wymierzona została kara pozbawienia wolności w wysokości niższej niż okres tymczasowego stosowania aresztowania - w tym ostatnim wypadku problem

odszkodowania dotyczy tylko stosowania tymczasowego aresztowania w czasie stanowiącym różnicę między tymi okresami.”

S. P. (1) został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z dnia 28 czerwca 2006 r. w sprawie o sygn. akt XII K 1020/03 na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności. Prawomocność wyroku została stwierdzona 6 lipca 2006 r. Wyrok został skierowany do wykonania 10 lipca 2006 r. W dniu 21 sierpnia 2006 r. obrońca oskarżonego złożył wniosek o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku. Wniosek został uwzględniony postanowieniem z 11 września 2006 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z dnia 28 lutego 2007 r. w sprawie o sygn. akt IV Ka 1524/06 po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji. Sprawa została zarejestrowana pod sygn. XII K 223/07 w Sądzie Rejonowym dla Wrocławia –Fabrycznej.

W dniu 3 lipca 2007 r. do Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej, w sprawie XII K 223/07 wpłynęło pismo z Zakładu Karnego nr 2 we W. informujące, że S. P. (1) zostanie zwolniony z Zakładu Karnego 5 lipca 2007 r. i przekazany funkcjonariuszom policji w celu przewiezienia do granicy państwa(k. 578). Postanowieniem z dnia 5 lipca 2007 r. w sprawie o sygn. akt XII K 223/07 Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej zastosował tymczasowe aresztowanie oskarżonego na okres 2 miesięcy. Wskazane postanowienie zostało utrzymane w mocy postanowieniem Sądu Okręgowego we Wrocławiu po rozpoznaniu zażaleń : oskarżonego i jego obrońcy. W związku z tymczasowym aresztowaniem policja odstąpiła od wydalenia oskarżonego z Polski na czas stosowania tymczasowego aresztowania(k. 627).

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z dnia 17 grudnia 2008 r. w sprawie o sygn. akt XII 223/07 S. P. (2) został skazany na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności. Na poczet tej kary sąd zaliczył oskarżonemu okres jego tymczasowego aresztowania od 5 lipca 2007 r. do 4 września 2007 r. Po rozpoznaniu apelacji oskarżonego Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z 17 czerwca 2009 r. w sprawie o sygn. akt utrzymał w mocy wyżej wskazany wyrok.

Wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia Fabrycznej został objęty wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Oleśnicy z dnia 23 sierpnia 2011 r. w sprawie o sygn. akt II K 231/11. Ze wskazanego wyroku łącznego wynika, że S. P. (1) na poczet wymierzonej kary łącznej 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności zaliczono okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawach, w których wymierzono kary pozbawienia wolności podlegające łączeniu. Podnoszone przez wnioskodawcę okresy faktycznego pozbawienia wolności zostały zaliczone : od 25 kwietnia 2007 r. do 9 maja 2007 r. na poczet kary pozbawienia wolności w sprawie II K 740/04 Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej , a okres od 5 lipca 2007 r. do 4 września 2007 r. na poczet kary orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej w sprawie XII K 223/07.

Analiza wskazanych orzeczeń, w ocenie sądu odwoławczego, nie pozostawia żadnych wątpliwości, iż brak podstaw do oceny aby tymczasowe aresztowanie S. P. (1) w okresie od 5 lipca 2007 r. do 4 września 2007 r. można było ocenić jako niewątpliwie niesłuszne w rozumieniu art. 552§4k.p.k. oraz wskazanej wyżej uchwały Sądu Najwyższego. Podniesiono już wyżej, iż apelacje nie kwestionują tego okresu.

Pozostaje ocena pozbawienia wolności S. P. (1) w okresie od 25 kwietnia 2007 r. do 9 maja 2007 r.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że w dniu 9 maja 2007 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej skierował do wykonania wobec S. P. (1) karę 1 roku pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z dnia 29 marca 2006 r. w sprawie XII K 740/04(wyrok uprawomocnił się w dniu 24 kwietnia 2006 r.). W tej sprawie początek kary został określony na dzień 17 sierpnia 2006 r. Karę w tej sprawie S. P. (1) odbywał do 5 lipca 2007 r. Jednocześnie Sąd Okręgowy ustalił, że na dzień 17 sierpnia 2006 r. ustalono wprowadzenie do wykonania kary orzeczonej z dnia 28 czerwca 2006 r. w sprawie XII K 1020/03, w której to sprawie wyrok przestał być prawomocny wobec przywrócenia terminu do jego zaskarżenia, a 28 lutego 2007 r. tenże wyrok został uchylony a sprawa przekazana do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy ustalił również, iż w okresie od 17 sierpnia 2006 r. do 25 kwietnia 2007 r. wobec S. P. (1) było wykonywane tymczasowe aresztowanie w sprawie Ds. 2271/06/S Prokuratury Rejonowej w Oleśnicy(sprawa IIK 22/07 Sądu Rejonowego w Oleśnicy).

Z treści pisma Dyrektora Aresztu Śledczego we W. wynika/ k. 55/, że do 9 maja 2007 r. S. P. (1) był pozbawiony wolności w oparciu o wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej o sygn. akt XII K 1020/03. Dla przypomnienia ponownie należy wskazać, iż ten wyrok utracił prawomocność, a ostatecznie został uchylony 28 lutego 2007 r. W dniu 9 maja 2007 r. administracja Aresztu Śledczego we W. otrzymała nakaz zwolnienia ze sprawy XII K 1020/03, a także dokumentację wykonawczą do sprawy XII K 704/04 wraz z pisemnym wskazaniem Sądu Rejonowego Wrocław-Fabryczna informującym o tym, iż data rozpoczęcia wykonywania kary orzeczonej wyrokiem XII K 740/04 powinna być oznaczona na dzień 17 sierpnia 2006r.

Problem zatem sprowadza się do stwierdzenia, iż w okresie od 25 kwietnia 2007 r.(data zakończenia tymczasowego aresztowania w sprawie Ds. 2271/06/S Prokuratury Rejonowej w Oleśnicy) do 9 maja 2007 r.(data wprowadzenia do wykonania kary z wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej w sprawie XII K 704/04) S. P. (1) przebywał w Areszcie Śledczym we W. na podstawie wyroku, który utracił prawomocność. Nie ma jednakże żadnych wątpliwości, że przepisy Kodeksu karnego wykonawczego pozwalają na zmianę kolejności odbywania kar. Odwołuje się do tych przepisów sąd pierwszej instancji. Stąd też, w zaistniałej sytuacji(utrata prawomocności wskazanego wyroku), okres rzeczywistego pozbawienia wolności wnioskodawcy od 25 kwietnia 2007 r. do 9 maja 2007 r. zaliczono na poczet orzeczonej kary łącznej, a wynikającej z wyroku IIK 231/11 Sądu Rejonowego w Oleśnicy. W takiej sytuacji przepisy Rozdziału 58 k.p.k., w aktualnym stanie prawnym, nie przewidują odszkodowania i zadośćuczynienia.

Zupełnie bezzasadny oraz niczym nie poparty jest zarzut obrazy art. 41k.p.k. Taki zarzut należało by brać pod uwagę gdyby którykolwiek z członków składu orzekającego brał udział w wydaniu wyroku w sprawie III Ko 231/08. A taka sytuacja nie ma miejsca.

Kierując się powyższym Sąd Apelacyjny orzekł jak na wstępie. Rozstrzygnięcie o wydatkach za postępowanie odwoławcze uzasadnia art. 554§2k.p.k.

Orzeczenie o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu wynika z treści §14ust. 6 i §2 ust 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu/ Dz. U. Nr 163,poz.1348 ze zm./.